

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. N.**, nar. X,
t. č. bytem X

zast. **Mgr. Vratislavem Polkou**, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí ze dne X, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 6. 2022, č. j. CPR-18130-18/ČJ-2022-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), byla stanovena na 1 rok. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 118 odst. 3 ZPC do 30 dnů od okamžiku, kdy žalobce pozbyde postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a poté, co odpadne důvod znemožňující jeho vycestování po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU. Do doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU, nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se dle ustanovení § 118 odst. 4 a § 119 odst. 7 ZPC nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Podle ustanovení § 120a odst. 1 ZPC se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 ZPC. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce naplnil důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC, neboť na území ČR pobýval od přesně nezjištěné doby, nejméně však do jeho příchodu do Příjímacího střediska cizinců Zastávka ve 10:50 hod dne X bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce především namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Žalobce dále namítal, že nebyla dostatečně konkretizována výroková část rozhodnutí správního orgánu I., a tudíž je rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 stanoví, že vyhoštění cizince je možné pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu nebo bez platného oprávnění k pobytu. Ve výrokové části přitom není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil a v tomto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ani žalovaný tuto vadu neodstranil, neboť se touto odvolací námitkou vůbec nezabýval.
5. Žalobce dále namítal, že samotná forma opatření i délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce zde poukázal především na skutečnost, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Žalobce ke vstupu a pobytu na území ČR bez platného oprávnění vedla snaha požádat o udělení mezinárodní ochrany, a tudíž není správní vyhoštění opatřením nezbytným v demokratické společnosti k ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti státu. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl žalobci umožnit dobrovolné opuštění území ČR, případně jinou formu ukončení. Stejně tak je zcela nepřiměřená i délka správního vyhoštění (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1 Azs 174/2014). S ohledem na délku nelegálního pobytu a toho, že se v době svého pobytu na území ČR nedopouštěl žádné proti společenské činnosti, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným, zejména, pokud důvodem vstupu žalobce na území ČR je podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o které dosud nebyla pravomocně ukončeno řízení.

6. Žalobce dále namítal porušení jeho procesních práv, neboť spolu s doplněním odvolání požádal o umožnění nahlédnutí do spisového materiálu a přerušení řízení, přičemž o této žádosti nebylo žalovaným nijak rozhodnuto, tj. nebylo žádosti vyhověno a ani na ni nebylo nijak reagováno. Právní zástupce žalobce přitom vyčkával sdělení možného termínu nahlédnutí do spisu, žalovaný řízení ukončil vydáním rozhodnutí. Jestliže přitom žalovaný žádosti žalobce nevyhověl, měl tento o předmětné žádosti o přerušení rozhodnout a rozhodnutí doručit žalobci. Pokud o žádosti o přerušení nevydal žádné rozhodnutí a ani žalobce neinformoval, z jakého důvodu nebylo jeho žádosti vyhověno, znemožnil tak řádné hájení jeho práv, tj. nahlédnout do spisového materiálu ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný především uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, a proto odkázal na své rozhodnutí, kde se s těmito námitkami vypořádal. Navrhnul zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).
9. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
10. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
11. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí*

vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

12. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
13. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout,

ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

14. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
15. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v

případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

17. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle § 174 a zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
21. Soud k věci uvádí, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, či rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 – 32). V případě uložení tohoto omezení se nejedná o správní trestání, nýbrž o správní opatření netrestního charakteru, a tedy při něm nelze uplatnit moderační právo soudu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 – 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 – 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné

sazby. (...) *Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.*“ V nyní posuzovaném případě prvostupňový správní orgán na str. 4 svého rozhodnutí a žalovaný pak k odvolacím námitkám na str. 5 a 6 svého rozhodnutí zhodnotili přiměřenost i doba uloženého správního vyhoštění. Soud k tomu uvádí, že žalobce svým jednáním porušil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a rovněž skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Za porušení každé z nich i samostatně lze přitom uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let. V případě žalobce se jednalo poměrně krátký nelegální pobyt v době od 8. 6. 2022 do 13. 6. 2022, kdy se dostavil do příjímacího střediska v Zastávce. Správní orgán však správně zhodnotily, že v případě žalobce nedochází k žádnému zásahu do jeho soukromého ani rodinného života, neboť je svobodný, bezdětný a jeho matka a 6 sourozenců žije v Alžírsku. Žalobce nesdílí společnou domácnost se žádným občanem EU ani nemá vyživovací povinnost vůči občanu EU. Na území ČR sice legálně žije a pracuje bratranec žalobce, avšak dle názoru soudu tato skutečnost nemůže bez dalšího být zásahem do rodinného života žalobce. Správní orgány rovněž správně zhodnotily, že žalobce nemá na území ČR žádné sportovní, kulturní nebo společenské vazby. Nemá zde ani žádný majetek a českému jazyku nerozumí. Soud souhlasí se správními orgány, že v případě žalobce nelze hovořit o žádné míře integrace do společnosti. Žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, je v plně produktivním věku (33 let) a nebylo zjištěno, že by se o sebe nebyl schopen postarat. Doba správního vyhoštění mohla činit až 5 let, přičemž správní vyhoštění za porušení dvou ustanovení zákona o správním vyhoštění byla uložena při spodní hranici. Soud tedy shledal, že doba správního vyhoštění v délce 1 roku není excesivní či svévolná a považuje ji za přiměřenou okolnostem posuzovaného případu.

22. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán žalobci podle § 36 odst. 3 správního řádu umožnil dne 17. 6. 2022 seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil za účasti tlumočníka z jazyka arabského. Součástí protokolu o seznámení se s podklady je i prohlášení účastníka, že mu byla poskytnuta přiměřená doba k prostudování podkladů pro vydávané rozhodnutí a že nemá žádný návrh ani připomínku na doplnění či jiné vyjádření. Žalobce pak tento protokol podepsal. Soud k věci dále uvádí, že plná moc zástupce žalobce byla správnímu orgánu I. stupně doručena společně s odvoláním dne 23. 6. 2022, přičemž rozhodnutí žalovaného je ze dne 21. 9. 2022. Právní zástupce žalobce tak měl téměř tři měsíce na to, aby nahlédl do spisu a seznámil se s podklady rozhodnutí. Z obsahu správního spisu navíc plyne, že žalovaný žádné podklady pro rozhodnutí nedoplňoval.
23. V odvolání, resp. jeho doplnění právní zástupce navrhnul, aby řízení bylo přerušeno do doby, než mu bude umožněno nahlédnout do spisového materiálu. Podle § 64 odst. 3 správního řádu *v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.* Podle názoru soudu za důležitý důvod k přerušení řízení nelze v posuzovaném případě považovat skutečnost, že právní zástupce žalobce dosud nenahlédl do správního spisu. Bylo na právním zástupci žalobce, aby správní orgán požádal o nahlédnutí do správního spisu, obzvláště

za situace, že bylo možné předpokládat, že rozhodnutí o odvolání žalovaným nebude vydáno v řádu několika málo dnů. Žalovaný sice měl právního zástupce žalobce informovat, že jeho žádosti o přerušení řízení nevyhoví, resp. měl jeho návrh na přerušení zamítnout, avšak dle názoru soudu se nejedná o takovou vadu, která by v kontextu výše uvedeného měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. prosince 2022

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce